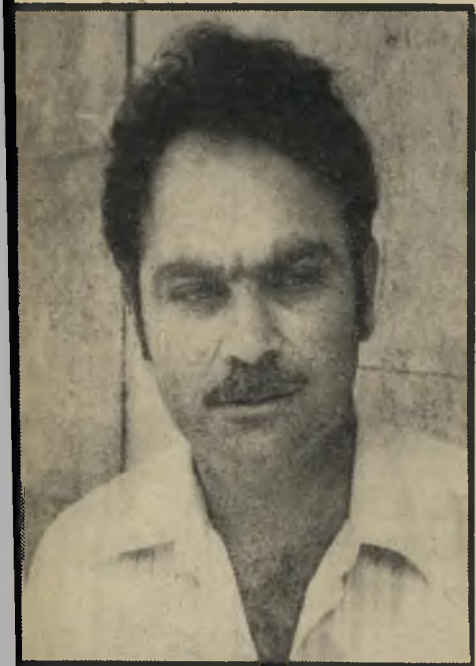
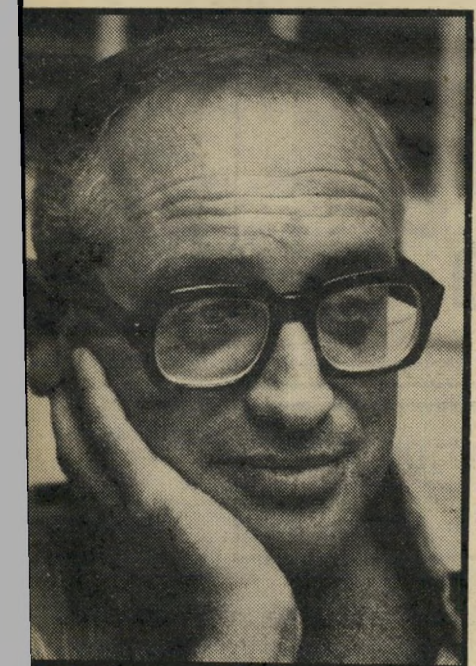

שרי-לשעבר הורביץ
לחתוך בבשר החי

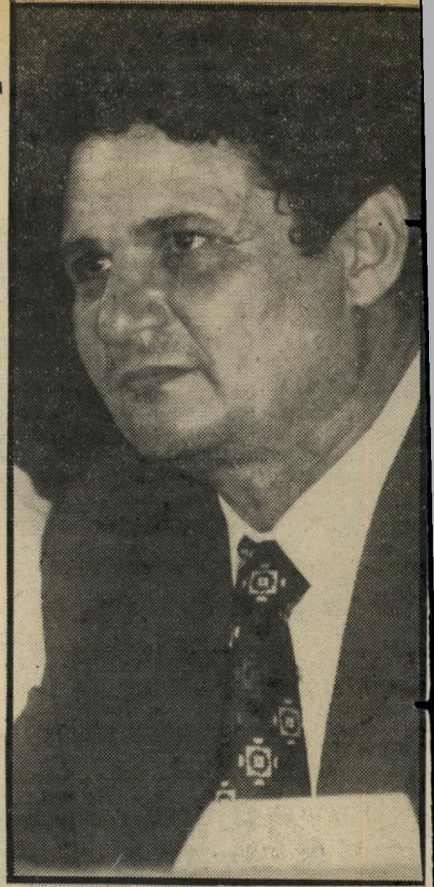
ח"כ אמוראי
פחות כבוד

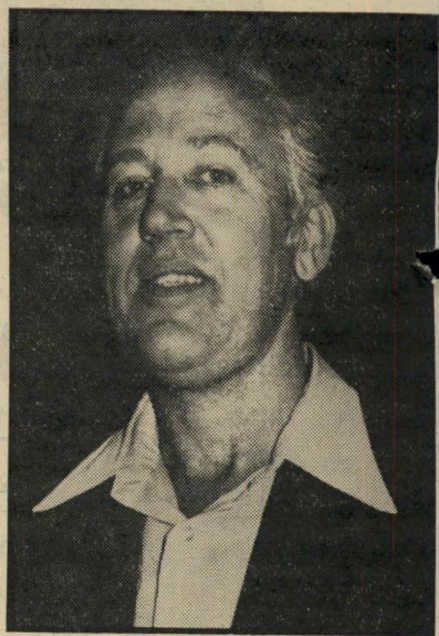
מועמד כ"י-שחר
כועס

הכלכלנית אסתר אלכסנדר טוענת: היה קונסנזוס כלכלי מושלם עד שהגיע שרי האוצר החדש וטרף את הקלפים

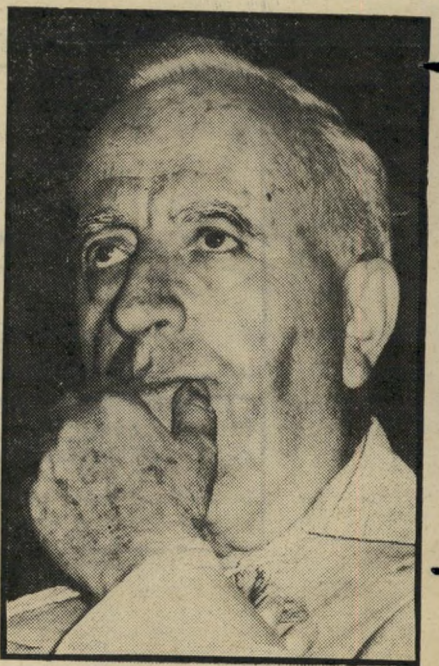
האתגר של ארידור

שרי-האוצר ארידור
הכל היה פשוט

מועמד יעקובי
לקצץ בתקציב

מזכ"ל משי
קורבנות מהעובדים

היום כבר אין ספק ששרי-האוצר הפך את כללי-המישחק, טרף את הקלפים ובילבל את היוצרות. הוא הפך את כללי-המישחק של הכלכלנים, טרף את קלפי-הפוליטיקאים, ובילבל את יוצרות העיתונאים. כל אלה צריכים לעשות עכשיו "הערכת-מצב" חדשה, לפני שימשיכו לתקוף את מדיניותו של ארידור, או שיתחילו להסכים עימה. עד שהגיע ארידור היה המצב פשוט.

שית — המערך — לתקוף את מדיניות האוצר. אלא שהתקפה זו נעשתה תמיד במיסגר רת כללי-המישחק, המערך לא תקף את המדיניות, אלא את תוצאות המדיניות בלבד. הוא תקף את האינפלציה, את התעשרות ואת הקיטוב החברתי, אך לא את מדיניות הריסונים. דובריו הכלכליים הבטיחו, שעלידי אותם אמצעים, באמצע עות אותה מדיניות, הם יגיעו לתוצאות טובות יותר. כיצד יקרה הנס הזה דווקא להם, זאת לא גילו לנו. לאדונים גד יעקובי ועדי אמוראי יש אומנם פחות יראת-כבוד בפני השוק החופשי הקדוש, אך גם הם דבקים באופנה הכלכלית ה"אחרונה בעולם, על-פיה תקציב ממשלתי גדול — ובמיוחד תקציב השירותים — הוא המקור לתחלואי המשק, ולכן יש לי קצץ בו.

..כולם הסכימו שיש צורך במדיניות "מרסנת", שיש "לחתוך בבשר החי", ולתבוע "קורבנות מהציבור", כדי להתגבר על האינפלציה. משמעות הדבר היתה: הורדת השכר הריאלי, קיצוץ ב"תקציב השירותים הציבוריים, ביטול ה"סובסידיות, העלאת שיעורי המיסוי ה"ישיר על השכירים, ריסון מוניטרי וריסון האשראי.

אשמת

מדינת-הרווחה

ה פיומון אינו חדש, הפטנט אינו מקורי. בעולם הגדול קוראים לילד בשמו, וטוענים שבכל אשמה מדינת-הרווחה, וכיוון שזו הביאה את האינפלציה והאבטלה, צריך, כמובן, לחסל את מדינת-הרווחה. אצלנו תירגמו תורה זו למישפטים כמו: "יש לשלם מחיר ריאלי תמורת השירותים הציבוריים", או "המשק אינו יכול לשאת ברמה כה גבוהה של שירותי-רווחה". וזהו בדיק אתו משק, הפלא ופלא, שדווקא יכול לשאת ברמה

שרר קונסנזוס מלא בין משרדי-האוצר, הפוליטיקאים שבאופוזיציה, הכלכלנים ו"העיתונאים, כולם הסכימו שיש צורך במדיניות "מרסנת", שיש "לחתוך בבשר החי", ולתבוע "קורבנות מהציבור", כדי להתגבר על האינפלציה. משמעות הדבר היתה: הורדת השכר הריאלי, קיצוץ ב"תקציב השירותים הציבוריים, ביטול ה"סובסידיות, העלאת שיעורי המיסוי ה"ישיר על השכירים, ריסון מוניטרי וריסון האשראי.

כל אבירי הקונסנזוס הכלכלי לא תבי עו, משום-מה, ריסונים אחרים: ריסון שער הריבית, המטסט השמימה, ריסון ה"ירידה בשער המטבע הישראלי, ריסון ה"מחירים וריסון המיסוי. ריסונים אלה, ש"דווקא הם יכלו לתרום לבלית האינפלציה, לא נתבעו. מדוע? משום שחלק מאבירי הקונסנזוס מאמינים שמחיר ה"כסף, מחיר המטבע ומחירים סתם הם עניינים שבקדישה, שאסור שיד אדם תיגע בהם, ורק "מישחק הכוחות של ה"שוק החופשי" יקבע לגביהם (מעניין ש"מחיר העבודה — השכר — מעולם לא היה כלול בין העניינים הללו. את ה"שכר מותר היה לרסן במגע-יד אדם). לאבירי קונסנזוס אחרים היה פשוט אינ טרס ישיר בהתעשרות ספקולטיבית, ולהם הועילה מאוד מדיניות הריסונים הסלקטיבית.

השוק החופשי נמצא במדינה אחת ואילו תקציב המדינה במקום אחר

גבוהה של ריבית, של ריווחי-בורסה, ריווחי בנקים ויהלומנים, יבוא מכוניות חדשות והשקעות בחו"ל. אלה האחרים נים, כוכור, הם ענייני של "השוק ה"חופשי", ולא ענייני של תקציב המדינה. כאילו "השוק החופשי" פועל במדינה אחת — ואילו תקציב המדינה מצוי ב"מדינה אחרת לגמרי.

לאבירי הקונסנזוס הלאומי גם לא הפריעה העובדה המצערת, שנטל מימון של תקציב אנטי-חברתי כזה נופל בעיקרו על השכבות החלשות והשכירים, זאילו הנהנים מפירותיו של "השוק החופשי" הם העשירים בלבד.

כך מצא עצמו שרי-האוצר, יגאל (המשך בעמוד 66)

ריסונים

וקורבנות

כ אשר התברר שמדיניות הריסונים והקורבנות לא עצרה את ה"אינפלציה, אלא הגבירה אותה, גרמה סבל לעובדים ללא שום תועלת, ותוצאתה ה"יחידה היתה התעשרות העשירים וקיטוב חברתי — יכולה היתה האופוזיציה הרא